

să nu facă nici o deosebire. Aceasta probabil la o nouă intervenție a pașei din Nicopol la Kiselef. Cererea pașei, care se plîngea că ocîrmuirea lasă să plece doar pe bulgari, « iar pe cîți dintre dinșii sînt rumâni îi poprește », este însoțită de o afirmație categorică. Românii, arată acesta, trebuiau lăsați să se întoarcă, deoarece « lăcuiitorii după malul drept al Dunării din vechime au fost rumâni ».

Din cele 411 familii înscrise în catagrafie ca băjenari, 105 au arătat că vor să plece. În afară de acestea, alte 42 de familii de băjenari, neînscrise în catagrafie (fie din dorința lor, fie din scăparea comisiei), voiau și ele să plece, după cum alte 22 trecuseră Dunărea pe furiș încă mai dinainte. Adică, pînă în toamna anului 1832 din cele 411 familii de băjenari se reîntorsestră vreo 160. Din listele care s-au păstrat se vede clar că toți aceștia erau, aproape fără excepție, români. Ei au trecut Dunărea pe la Rahova și Izlaz¹.

Deoarece în iunie 1832 ocîrmuirea județului Dolj arătase Vistieriei (și aceasta la rîndul ei lui Halil) că dintre băjenarii de aici nimeni nu dorea să se întoarcă, la 17 iulie Ibrahim-aga trecea în acest județ². Determinînd să plece unele familii, s-au ivit totuși greutăți. Mulți se căsătoriseră aici și pe aceștia Vistieria nu-i mai lăsa să plece. În sfîrșit, se lua și vamă la cerealele cu care plecau³. Toate acestea fac ca pașa Nicopolei să intervină în mai multe rînduri. Astfel, la 30 iulie 1832, Husein, caimacamul muhafizului de Nicopol, reamintea lui Kiselef că raialele trecute la nord de Dunăre și invers trebuiau repatriate. Cu toate acestea el nu va da drumul românilor din jurul Nicopolei să plece, deoarece unele raiale sud-dunărene erau reținute « de boierii din București »⁴. Alte intervenții turcești se făceau în august, septembrie⁵ și octombrie⁶.

Cererile de întoarcere pe cale legală sînt destul de numeroase în 1832. Le înaintează și acum mai ales cei originari din Karnobat, stabiliți în satele din județele Ilfov, Vlașca și Brăila⁷. Alte cereri fac 11 familii din Iambol, venite din Basarabia și care stătuseră un timp la Brăila⁸. Cele mai multe provin din satele județului Ilfov: Găneasa⁹, Surlari (39 de familii), Spanțov, Mănăstirea, Chiseletu (54)¹⁰, Brănești¹¹ (29), Fundulea¹², Afumați, Cățelu¹³, majoritatea bulgari. Alături de ei cer să plece circa 70 de familii de turtucăieni de la Chirnogi, foarte mulți români, după cum arată numele lor (Gheorghe Șoricel, Ion Stuparu, Vintilă sin Stan etc.)¹⁴. Este adevărat că nu toți cei care ceruseră sau primiseră învoirea să plece au trecut peste Dunăre. Din cele 63 de familii

¹ Pentru satele din Romanai și familiile plecate din fiecare, ca și pentru numele băjenarilor, *ibidem*, f. 657—660.

² *Ibidem*, f. 661; Arh. st. Craiova, *Prefectura*, dos. 5 029/1832, f. 4.

³ Arh. st. Buc., *Vistieria*, dos. 3 201/1831, f. 677—678.

⁴ Documentul turcesc la Arh. st. Buc., XIV/1629.

⁵ Pentru corespondența de acest fel vezi Arh. st. Buc., *Vistieria*, dos. 3 201/1831, f. 683—696.

⁶ Traducerea grecească a documentului turcesc (plîngerea pașei din Nicopol) (*ibidem*, f. 721); vezi și f. 720, 722; vezi și *Dos.* 3 178/1834, f. 503.

⁷ Astfel, 12 familii așezate la Chirnogi, Valea Dragului și Tinganul (martie 1832, *ibidem*, f. 462); alte 24 stabilite la Afumați, Cățelu, Gruicul, Călnău (august 1832, f. 525); alte 16 familii din Giurgiu (f. 528) și alte 4 familii din Plătărești (f. 564). Pentru cei de la Brăila, vezi Arh. st. Buc., *Vistieria*, dos. 3 201/1831, f. 528 și 576. Pentru cei de la Scorțaru, f. 458 (25 de familii).

⁸ Arh. st. Buc., dos. 3 178/1834, f. 478, 528 și 541.

⁹ Arh. st. Buc., dos. 3 201/1831, f. 461.

¹⁰ *Ibidem*, f. 479 și 499.

¹¹ *Ibidem*, f. 504—506.

¹² *Ibidem*, f. 526.

¹³ *Ibidem*, f. 697.

¹⁴ *Ibidem*, f. 548 și 618. Lista numelor la f. 619.